

วิเคราะห์อิทธิพลของ สังคม , สถาบัน , องค์กร ที่อยู่รอบตัว สื่อดิจิต

การเจริญเติบโตของปัจเจกบุคคลเป็นเหตุการณ์ที่มีความสำคัญสำหรับมนุษย์ทั้งทางด้าน วัฒนธรรมและด้านชีวภาพ การเจริญเติบโตของมนุษย์จึงควรได้รับการพิจารณาในฐานะที่เป็นการ สร้างประวัติชีวิตของบุคคลแต่ละคนด้วย เช่น ปัจเจกบุคคลก็คือตัวละคร และประวัติชีวิตก็คือบท ที่ต้องแสดงในโรงละครของสังคมนั้นเอง โดยแต่ละบุคคลหรือแต่ละตัวละครจะมีบทบาท และ บุคลิกที่เป็นตนเองและแตกต่างกัน สำหรับวัฒนธรรมในที่นี้คือ บทบาทและสถานภาพต่าง ๆ ที่แต่ละคนมีอยู่อย่างสลับซับซ้อนและต่อเนื่องกัน ตามแบบแผนวัฒนธรรมที่ตนเองดำรงอยู่ บุคคลแต่ละคนจะได้รับการผสมกลมกลืนเข้าสู่ระบบต่าง ๆ ทั้งทางครอบครัวและสังคม โดยในช่วงแรกจะเป็นช่วงเวลาของการขัดเกลาทางสังคม ขึ้นต่อมาเป็นช่วงเวลาของการสวมบทบาทต่าง ๆ ที่หลากหลายแตกต่างกัน และต่อมาบทบาทเหล่านั้นจะทำให้เกิดแบบแผนในการดำรงชีวิตของแต่ละคน ตั้งแต่เกิด มีชีวิตอยู่ จนถึงตาย

กระบวนการต่าง ๆ ของการปรับตัวทั้งภายในและภายนอกในตัวแต่ละบุคคลและระหว่าง บุคคล เป็นกระบวนการที่สืบทอดมาจากประสบการณ์ชีวิต. โดยที่ปฏิภพได้ตอบสนองบุคคลที่ได้รับการสะสมมาเป็นเวลานาน ต่อแบบแผนต่าง ๆ ทางวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้คือ ดัชนี หรือ เครื่องชี้วัดที่สำคัญว่า บุคคลหนึ่ง ๆ จะมีการเจริญเติบโตในลักษณะใดในสังคมและวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ

แนวความคิดหลักของการศึกษาวงจรชีวิต คือ การพิจารณาถึงความแตกต่างทาง วัฒนธรรม บุคคล และกลุ่มผู้ใกล้ชิดที่มีอายุ หรือ พื้นฐานทางประสบการณ์ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ การเจริญเติบโตของมนุษย์ ควรได้รับการพิจารณาในฐานะที่เป็นการสร้างประวัติของบุคคลแต่ละคน

วัฒนธรรม บุคคล หรือ อุบนิสัย และกลุ่มผู้ใกล้ชิดที่มีพื้นฐานทางอายุหรือประสบการณ์ ใกล้เคียงกัน จะรวมตัวกัน เพื่อที่จะก่อให้เกิดการจัดรูปแบบหรือแบบแผนชีวิตบุคคลแต่ละคน ตั้งแต่การเริ่มต้นของชีวิต ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ จนกระทั่งชีวิตได้สิ้นสุดลง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็คือ ประวัติชีวิตบุคคลนั่นเอง โดยที่มีวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดบทบาทของแต่ละบุคคล ในทางกลับกัน บุคลิกของแต่ละคนจะทำหน้าที่แปลความหมายของบทบาทเหล่านั้น

การที่จะอธิบายว่า ล้อต็อกมีอุปนิสัยอย่างไร , มีหลักปรัชญาชีวิตอย่างไร , มีทักษะในการแสดงมาจากไหน ตลอดจนมีทัศนคติต่อศิลปินอย่างไร ก็ต้องอาศัยแนวคิดในเรื่องของการศึกษาวงจรชีวิต ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

เพื่อตอบคำถามในวัตถุประสงค์ที่ 2 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ อิทธิพลของ สังคม , สถาบัน , องค์กร ที่อยู่ล้อมรอบตัว สวง ทรัพย์ล้ำวย และชาติเกลาลจนกระทั่ง สวง ทรัพย์ล้ำวย กลายเป็น "ล้อต็อก" อยู่ในปัจจุบัน

ผู้วิจัยได้แบ่งสังคมที่อยู่ล้อมรอบตัว ล้อต็อก ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. บริบทสังคมในสมัยที่ ล้อต็อก เป็นเด็ก
2. กลุ่มบ้านลอมทางวิชาชีพ

ทั้ง 2 กลุ่มนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มที่ ล้อต็อก ได้มีโอกาสเข้าไปคลุกคลี ตั้งแต่ยังเป็นเด็กจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 3 กลุ่มดังที่กล่าวมาแล้ว

1. บริบทสังคมในสมัยที่ล้อต็อกยังเป็นเด็ก : บริบทสังคมที่เป็นบ้านลอมให้กับ ล้อต็อกมีดังนี้

- 1.1 บ้านลอมจากครอบครัว
- 1.2 บ้านลอมทางด้านการศึกษา
- 1.3 บ้านลอมทางด้านสังคม
- 1.4 บ้านลอมจากการทำงานหนักในช่วงวัยรุ่น

- 1.1 บ้านลอมจากครอบครัว

ล้อต็อกถือกำเนิดขึ้นมาในครอบครัวชาวสวน ที่ถือว่ามีฐานะดี มีหน้ามีตาในบริเวณท่าพระ เขตธนบุรี ครอบครัวของ ล้อต็อก เป็นครอบครัวที่อบอุ่น พ่อแม่อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตา ล้อต็อก มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน ล้อต็อกเป็นคนที่ 3 พ่อแม่ของล้อต็อก เป็นคนขยันทำมาหากิน และสอน ล้อต็อก อยู่เสมอในเรื่องของการทำมาหากิน ซึ่งล้อต็อก ไม่เคยลืมคำสั่งสอนและยังนำมาปฏิบัติจนถึงทุกวันนี้

"...พ่อแม่สอนว่าให้เป็นเด็กที่ดี ให้รู้จักทำมาหากิน อย่าลืกลอยน้ำ โพ่อผมไม่ดูนะ เป็นคนเฉย ๆ แต่แม่ดีแต่ผมคนเดียว (หัวเราะ) เรียกผมว่าไอ้กะล่อน..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย)

ล้อต๊อกช่วยพ่อแม่ทำงานมาตั้งแต่เด็ก แม้ว่าจะเป็นคนที่ชอบเที่ยวสนุกสนาน (จึงได้รับฉายาจากแม่ว่า "ไอ้กะล่อน") แต่ก็ยังรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองที่พ่อแม่มอบหมายให้เสมอ โดยช่วยพ่อแม่ดูแลสวน มะพร้าว สวนทุเรียนที่ปลูกเอาไว้ มีหน้าที่รดน้ำบ้าง เก็บผลเตรียมไว้ส่งขายบ้าง ทำให้ล้อต๊อกมีความรู้ทางด้านเกษตรกรรม จนสามารถนำไปสอดแทรกอยู่ในรายการขายหัวเราะ ที่ตนเองเป็นผู้ผลิตได้

"...ใช้ความรู้ทางด้านเกษตรนี่ ผมได้จากพ่อแม่เลยนะ ถ่ายทอดให้หมด ว่าใช้ดินไม้แต่ละต้นนี่มันปลูกยังไง ต้องใช้ดินแบบไหน ช่วยพ่อแม่ทำสวนมาตั้งแต่เด็ก ๆ พอโตขึ้นมากก็มีโอกาสได้ทำสวนอีก ที่เมืองชลเราก็เอาความรู้ตรงนี้ไปใช้...อย่างตอนที่ทำขายหัวเราะนี่ ผมก็เอาความรู้ทางการเกษตรนี่แทรกลงไป ชาวสวนชาวไร่ดูรายการผมเยอะ ชอบมาก..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 กุมภาพันธ์ 2541)

1.2 บ้านลอมทางด้านการศึกษา

ในด้านการศึกษาของล้อต๊อกนั้น ล้อต๊อก เริ่มเรียนหนังสือครั้งแรกกับพระอาจารย์ชื่อดังวัดท่าพระ เรียนมูลบทบรรพกิจจนจบ นอกจากนั้นยังเรียนรู้ภาษาขอมได้อย่างรวดเร็ว พออายุได้ 7 ขวบ ล้อต๊อก ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่ โรงเรียนครูจอย ซึ่งเป็นโรงเรียนอนุบาล ซึ่งมีครูจอยเป็นเจ้าของ มีครูละม่อม , ครูวี , ครูบุผา เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในขั้นแรกของการศึกษา ต่อจากนั้นก็มาเรียนชั้นประถมศึกษาที่ โรงเรียนวัดอินทาราม และที่นี่ ล้อต๊อก ก็ได้รับการถ่ายทอดในการเล่นดนตรีไทยจาก ครู เงิน แสงสี หลังจากจบชั้นประถมปีที่หกจากโรงเรียนวัดอินทารามแล้ว ก็ไปเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่สาม

ล้อต๊อก ได้ศึกษาวิชาการแสดงขั้นพื้นฐานครั้งแรกที่ โรงเรียนวัดอินทาราม โดยได้รับการถ่ายทอดทางด้านดนตรีไทยจาก ครู เงิน แสงสี ซึ่งครูเงิน ก็สอน ล้อต๊อก ตีกรับ ตีฉิ่ง ประกอบจังหวะไปก่อน เนื่องจากในช่วงเวลานั้น ล้อต๊อก ยังเด็ก ไม่สามารถเล่นเครื่องดนตรีที่เป็นทำนองได้

“...ตอนที่เรียนดนตรีครั้งแรกกับครูเงินนี่ ครูเขาก็สอนผมตีกับ ตีฉิ่ง ไปตามเรื่อง ผมยังเด็ก เรียนอยู่ชั้นประถมเอง ยังเรียนเครื่องดนตรีพวกที่เล่นเป็นทำนองไม่ได้...”

(สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

หลังจากที่จบจากโรงเรียนวัดอินทารามแล้ว ล้อต๊อก ก็มาเข้าเรียนมัธยมที่ โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ ซึ่งชีวิตในช่วงนี้ ก็ถือว่าเป็นชีวิตช่วงฝึกฝนของ ล้อต๊อกเลยก็ว่าได้ เป็นช่วงที่เปลี่ยนชีวิตของล้อต๊อกเป็นอย่างมาก และเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นนักแสดงของล้อต๊อกเลยก็ทีเดียว เมื่อ ล้อต๊อก ได้เข้ามาเรียนที่นี่ ล้อต๊อก ก็ได้ไปรู้จักกับ ครูขุนทอง ซึ่งเป็นหัวหน้ากองยาวในชุมชนนั้น ครูขุนทองก็สอนดนตรีให้ เพราะเห็นว่าล้อต๊อกเป็นคนชอบแสดงออก เมื่อมีงานรื่นเริงบันเทิงไม่ว่าจะเป็น งานบวช งานแต่งงาน ล้อต๊อก ก็จะออกไปร่วมขบวนกับเขาทุกครั้ง แม้ว่าบางครั้งจะเป็นการหนีเรียน ไปสนุกก็ตาม

ดังที่ได้เคยกล่าวเอาไว้แล้วว่า การที่ ล้อต๊อก หนีโรงเรียนออกไปเที่ยวเล่นนั้น แม้โดยทางตรงแล้วจะเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรกระทำ แต่โดยทางอ้อมแล้ว นับเป็นสิ่งที่ให้คุณค่าแก่เขาอย่างยิ่ง ทำให้ ล้อต๊อก ได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มากมาย มากกว่าเด็กในวัยเดียวกันที่จะสามารถรับรู้ได้ ได้เห็นในสิ่งที่ห้องเรียนไม่เคยสอน ได้พบกับประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย และสามารถไปปรับใช้กับชีวิตและการทำงานได้ในภายหลัง

ชีวิตของ ล้อต๊อก ในช่วงวัยรุ่นนั้น แม้ว่าจะทำอะไรเหมือนชีวิตไม่มีจุดหมาย แต่ ล้อต๊อก จับจุดตัวเองได้ว่า ตนเองนั้นสนใจในเรื่องของดนตรี และ การแสดง ประกอบกับที่ตนเองเคยมีพื้นฐานทางดนตรีมาบ้างสมัยเรียนหนังสือ ก็ได้ให้ญาติของตนคือ พี่เริ่ม พาไปอยู่วงดนตรีไทย และ ประกอบกับ พี่เริ่ม รู้จักกับนักเขียนนักประพันธ์ชื่อดังในสมัยก่อนหลายคน เช่น เหม เวชกร . มนต์ จรรยาดี ฯลฯ ซึ่งนักประพันธ์เหล่านี้ สามารถเป็นเบ้าหลอมในการเขียนหนังสือให้กับ ล้อต๊อก ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะได้จาก เหม เวชกร และมนต์ จรรยาดี ทำให้ ล้อต๊อก ได้รับอิทธิพลการเขียนหนังสือ จากบุคคลเหล่านี้ ซึ่ง ล้อต๊อก ก็ได้นำเอาหลักในการเขียนนี้มาเขียนโครงเรื่องของภาพยนตร์ หลังจากที่ได้เข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว

“...เรื่องการเขียนหนังสือนี้ ผมก็มีความรู้มาเหมือนกัน พี่เหมสอน แก่กับบอกว่าคนที่เขียนเรื่องได้นี่ จะต้องมีจินตนาการ ต้องรู้ว่าขึ้นยังไง ไปมาอย่างไร ผมก็นำเอาวิธีของแกมา...”

(สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

ในตอนนั้นแม้ว่าจะได้ใกล้ชิดกับ นักประพันธ์ชื่อดังแล้ว ก็ยังไม่มีความคิดที่จะเขียนหนังสือ เหมือนพวกพี่ ๆ เนื่องจากเป็นคนชอบมีชีวิตอิสระ ล้อต็อก ได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพนักประพันธ์ว่า อาชีพนักประพันธ์นั้นต้องอยู่กับบ้าน ไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องเขียนแต่หนังสือ จะต้องใช้สถานที่เงียบสงบ คือเวลาดึก ๆ อากาศเย็น ๆ แล้วเงียบ แล้วก็ใช้ความคิดต่าง ๆ ที่เราฝันมาเขียนลงไป ทำอะไรแล้วจะต้องมุ่ง คือเขียนไม่ใช่เขียนแต่มือ ใจเราต้องมุ่งไปด้วย มุ่งที่เราจะต้องเขียนเป็นตัวนั้น ๆ ได้ ซึ่งในเวลานั้น ล้อต็อก ยังไม่คิดจะหันเหชีวิตไปเป็นนักประพันธ์

ทีกล่าวมาแล้วนั้น เป็นการศึกษาทางด้านการแสดง (ดนตรี) ขั้นพื้นฐานและการเขียนหนังสือ แต่ ล้อต็อก ไม่มีโอกาสได้ศึกษาพื้นฐานการแสดงแบบศิลปะการละครเหมือนกับศิลปินตลกคนอื่น ๆ เช่น สมพงษ์ พงษ์มิตร ซึ่งเคยเรียนศิลปะการละครในโรงเรียนศิลปากร , เสน่ห์ โกมารชุน เพื่อนสนิทคนหนึ่งของล้อต็อก ก็เรียนการแสดงโขนมาก่อน , ก๊กเฮง ก็เคยเรียนมาทางลิเก เป็นต้น ซึ่งพวกที่ผ่านการเรียนพื้นฐานการแสดงจากสถาบันต่าง ๆ นี้ อาจจะเรียกได้ว่าเป็น "ศิษย์มีครู" ลักษณะของ "ศิษย์มีครู" ก็จะเป็นคนที่ยึดติดกับแบบอย่างการแสดงที่ถูกสอนต่อ ๆ การมา อาจจะมีลักษณะที่พลิกแพลงออกไปบ้าง แต่จะไม่เปลี่ยนไปจากแบบเดิมมากนัก มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นการ "นอกครู" แต่ ล้อต็อก ไม่ได้ผ่านกระบวนการศึกษามาจากสถาบันการแสดงต่าง ๆ การเรียนรู้ทางด้านศิลปะการแสดงของ ล้อต็อก นั้น จะได้มาจากการสังเกตและจดจำ จากการที่ไปดูตลกหุ่นพี่หรือรุ่นครูบาอาจารย์อย่าง ตลกคณะเสมาทอง ซึ่งเป็นตลกชื่อดังมาตั้งแต่มัยรัชกาลที่ 6 และจำแบบหรือท่าทางที่เขาแสดงเอาไว้ ลักษณะการสังเกตและจดจำแบบนี้ สำนวนไทยเรียกว่า "ครูพักลักจำ" นอกจากการสังเกตและจดจำแล้ว ล้อต็อก ยังมีวิธีแสวงหาความรู้จากการถามผู้รู้อีกด้วย ถ้าเป็นเรื่องวิธีการแสดงตลกก็จะถามจากบรรดาหุ่นพี่ต่าง ๆ นอกจากนี้ ล้อต็อก ยังเรียนรู้วิธีการแสดงจากชาวตะวันตกอีกด้วย นั่นก็คือตลกจากต่างประเทศที่แสดงภาพยนตร์ในสมัยภาพยนตร์เงียบ ซึ่ง ล้อต็อกก็ชื่นชอบดารานี้มาก โดยติดตามชมผลงานของดารานี้ตลอดมา

"...ผมชอบดูหนังตลกนะ สมัยก่อนมี ชาลี แชนปอลิน , ฮาโลย์ รอยด์ , บัดเตอร์ คีตัน , ลอเรนซ์ อีดี , บ็อบ โฮปพวกนี้เป็นครูอาจารย์ที่สำคัญในการแสดง ผมก็จำเอาท่าทาง จำมุขต่าง ๆ ของเขาเอามาใช้ในการเล่นตลกด้วย อย่างละนิดละหน่อย..." (สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สำรวย, 16 มกราคม 2541)

ดังนั้นล้อต็อกจึงไม่ยึดติดอยู่กับรูปแบบใด ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงและยอมรับรูปแบบการแสดงในยุคสมัยใหม่ได้ ยกตัวอย่าง เช่น จากการที่ ล้อต็อก ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้าง

ขวางจากทั้ง คอลัมน์นิสต์ และเพื่อนฝูงในกลุ่มเดียวกันว่า ล้อต็อก โดนเด็กกลุ่มหลังเล่นอย่างที่ไม่ให้ความเคารพ "ไม่ให้เกียรติศิลปินตลกอาวูโธ และศิลปินแห่งชาติอย่าง ล้อต็อก ทำให้ภาพของ ล้อต็อก เปรียบเสมือนลูกไล่ของเด็กกลุ่มหลังในวงการตลก อย่างเช่นในรายการ "ก่อนบ่ายคลายเครียด" กล้วย เขิญยิ้ม เต๋อ ดอกสะเดา , ล้อต็อก เล่นเป็นเพื่อนกัน กล้วย เขิญยิ้มจะบวช จึงวานให้เพื่อนทั้งสองไปตามคนทำขวัญนาค ปรากฏว่าหมอทำขวัญไม่มา กล้วยโกรธมาก จึงพูดว่า

"โธ่ ไล่เต๋อ เอ็งนี่ไม่ได้เรื่องจริง ๆ " พลงหันไปทาง ล้อต็อก

"แล้วก็ได้...." ไม่กล้าพูดต่อ แล้วทำเป็นแกล้งซีไปข้างหลัง ล้อต็อก

"ไฉนนั้นนะ ไม่ได้เรื่องเลย"

ล้อต็อก ก็เลยพูดออกมาเองว่า "ไม่ใช่ไฉนนั้น ไล่ต็อก"

กล้วยเขิญยิ้มทำท่าขนลุกแล้วพูดว่า "เรียกอย่างนั้นได้ไง เดี่ยวหนังสือพิมพ์ตำอีก"

ป้าต็อกจึงบอกว่า "ตำได้ยังไง นี่เป็นการแสดง เราเป็นศิลปินจะต้องเล่นได้ทุกบท ไม่มีแก่หรือหนุ่ม"

เหตุการณ์ข้างต้นนี้เกิดขึ้นโดยสืบเนื่องมาจากว่า สื่อมวลชนโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์มักจะเขียนเชิงตำหนิพวกศิลปินตลกกลุ่มป้าต็อกที่ร่วมงาน ร่วมแสดงกันในรายการ "ก่อนบ่ายคลายเครียด" ที่มักจะเล่นโดยการขาดความเคารพศิลปินตลกกอาวูโธอย่าง ล้อต็อก อยู่เนือง ๆ เช่น ตำว่าว่าแกบ้าง ทำท่าจะเอาไม้ตีศีรษะบ้าง ซึ่งบางครั้งคำพูดเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในบทที่เขียนเอาไว้ แต่พูดให้ตลกเท่านั้น เลยดูเป็นคำพูด และกริยาที่ไม่เคารพผู้อาวูโธ ซึ่งผิดธรรมเนียมอันดีของไทยที่สั่งสอนกันมาว่าจะต้องเคารพผู้ที่อาวูโธกว่า ด้วย กาย วาจาและใจ แต่ ล้อต็อก กลับไม่คิดอย่างนั้น ล้อต็อก คิดแบบตะวันตก ที่ไม่ถืออาวูโธ (เฉพาะในการแสดง) ล้อต็อก ถือว่าคนที่เป็ศิลปินนั้นจะต้องเล่นได้ทุกบท ตามที่ผู้กำกับให้เล่น เล่นเพื่อความเพลินเพลินและพอใจของคนดู ไม่ถือว่าเป็นกริยาที่ก้าวร้าวแต่อย่างใด แต่ถ้าเป็นนอกเวลาแสดงล้อต็อกก็ยังยึดถือประเพณีหรือธรรมเนียมที่จะต้องเคารพผู้อาวูโธอยู่

หลักการเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากที่ ล้อต็อก เล่นตลกนอกแบบ คือไม่มีครูบาอาจารย์ คนที่มีครูบาอาจารย์สั่งสอนในการแสดงมา มักจะทำตามครู ไม่ค่อยยอมรับสิ่งที้นอกกฎเกณฑ์ อย่างเช่น ตลกอาวูโธอย่าง สมพงษ์ พงษ์มิตร และ ท้วม ทรนง กล่าววว่า ถ้าโดนเด็กกลุ่มหลังทำกริยาหรือวาจาอย่างที่ทำกับล้อต็อก จะเลิกเล่นกลางคันทันที

"...ล้อต๊อกนี่เขาก็แปลก ไปเล่นอยู่ได้ ไร่รายการตลกทางโทรทัศน์ ก่อนบ้ายคล้ายเครียดอะไรนั่น ผมว่ามันไม่ได้ตลกเลย แถมนบบาทก็มีนิด ๆ หน่อย ๆ และยังโดนเด็กกุ่มหลังมันตำว่าเอาอีก วันนั้นผมดูเห็นจะโดนเอาไม้ตีหัวด้วย เป็นผมนะ ผมเลิกเล่นเลย เดินออกไปเลย..." (สัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, 6 มกราคม 2541)

หากแต่ ล้อต๊อก เห็นว่า...

"...คือเราเป็นศิลปิน เป็นนักแสดง ต้องทำได้ทุกบทบาท จะมานับถือว่าหนุ่มว่าแก่ไม่ได้ เพราะมันเป็นเรื่องของการเล่น บทเวทีมันต้องเท่ากันหมด เราเป็นตลกก็ต้องให้ความสนุกสนานแก่ผู้ชม แต่ลงหลังเวทีก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เด็กพวกนี้มันนับถือผมทั้งนั้น..." (สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สำรวย, 26 ธันวาคม 2540)

จากความคิดในเรื่องของการแสดงที่แตกต่างกันของศิลปินตลกอาวุโสทั้ง 2 ท่านนี้ ฝ่ายหนึ่งยังยึดความคิดที่เป็นความคิดแบบไทย ๆ ที่ยังไม่แยกแยะระหว่างตัวจริงกับตัวละคร หากแต่ ล้อต๊อก กลับคิดอย่างตะวันตกซึ่งแยกแยะระหว่างเรื่องราวบนเวทีการแสดง กับเรื่องราวภายในชีวิตจริงออกจากกัน ดาราไทยเวลาจะเล่นหรือแสดงอะไรมักจะห่วงสวยหรือหล่อเอาไว้ก่อน แม้จะจะได้รับ บทคนบ้า คนจน ฯลฯ ก็ตามจะต้องขอดูดีเอาไว้ก่อน ซึ่งผิดกับดาราฮอลลีวูด ซึ่งเมื่อรับบทบาทใดแล้ว มักจะลืมตัวตนที่แท้จริง และเข้าไปสวมบทบาทตัวละครอย่างเต็มที่

1.3 เบ้าหลอมทางสังคม

บริบทของสังคมในสมัยก่อนนั้น เป็นสังคมที่มีลักษณะเป็นชุมชน ที่มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เมื่อใครมีงานบุญอะไร เพื่อนบ้านในละแวกนั้นก็มักจะช่วยเหลือกันเสมอ เช่น เมื่อมีงานบวชเกิดขึ้นในชุมชน นอกจากญาติพี่น้องของ นาค ที่บวชแล้ว ยังมีเพื่อนบ้านหรือคนในละแวกนั้นที่ทราบข่าวต่างก็มาช่วยกันร่วมชบวนแห่ นาค เพราะถือว่าร่วมทำบุญด้วยกัน แต่สำหรับตัว ล้อต๊อก เอง แม้ว่าความตั้งใจจะไปร่วมสนุกกับชบวนแห่ นาคนั้น ไม่ได้เกิดมาจากความต้องการที่จะร่วมกันทำบุญกับเจ้าภาพ แต่เกิดมาจากความต้องการที่จะได้ไปเที่ยวสนุก และได้แสดงออกในสิ่งที่ตนเองต้องการ แต่ก็ได้มีชัยในเรื่องของน้ำใจและการช่วยเหลือเกื้อกูลกันแก่คนในสังคมเอาไว้ในตัว เมื่อล้อต๊อก โด่งดังมีชื่อเสียงแล้ว ก็มีเสียงร่ำลือกันว่า ล้อต๊อก นั้นเป็นคนร่ำรวยน้ำใจ เมื่อเพื่อนฝูงตกทุกข์ได้ยากหรือลำบาก ล้อต๊อก ไม่เคยที่จะนิ่งดูตาย ถ้าช่วยได้ ล้อต๊อก จะรีบช่วยเหลือทันที อย่างเช่น เมื่อชูศรี มีสมมณต์ เพื่อนสนิทคนหนึ่งของล้อต๊อก ป่วยเป็นอัมพาต เมื่อล้อต๊อก

ทราบข่าว ก็รีบไปเยี่ยมมาให้เงินช่วยเหลือกับ ชูศรี หนึ่งในหมื่นบาท และบอก ว่านี่เพื่อนให้นะ รับ
 หายเร็ว ๆ และเมื่อครั้งที่ สมพงษ์ พงษ์มิตร ป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับตา ที่เกือบจะมองไม่เห็นแล้ว ทำ
 ให้งานแสดงลดลง เมื่อ ล้อต๊อก ทราบข่าว ก็รีบหาทางช่วยเหลือทันที

"...ล้อต๊อก นี่เขาเป็นคนมีน้ำใจนะ อย่างเมื่อตอนที่ลุงตาไม่ดีใหม่ ๆ เขารู้เข้า เขาก็
 โทรมาหา ถามว่าเป็นยังไงบ้าง เห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ลุงตาไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ลุงก็บอกเขา
 ว่า เส้นประสาทเส้นโลหิตในลูกตามันแตก แล้วมันก็มองไม่เห็น ล้อต๊อก เขาก็บอกว่า พงษ์นี้ให้ไป
 หาเขา เขาก็ให้มา สองหมื่น บอกว่า เพื่อนช่วยนะ มีอะไรก็บอกก็แล้วกัน เขาเป็นคนที่มึนน้ำใจ
 มาก..." (บทสัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, นิตยสารไฮคลาส ปีที่12 ฉบับที่143 , มี.ค. 2539)

นอกจากนี้ เมื่อเวลา ล้อต๊อก ได้มีโอกาสไปถ่ายภาพยนตร์ตามต่างจังหวัด ล้อต๊อก จะนำ
 แห่สำหรับดักปลาติดรถไปด้วยเสมอ เมื่อไปเจอกับชาวไร่ชาวนาในชนบท ล้อต๊อก ก็มักจะมอบแห
 ไว้ให้เสมอ

"...คือชาวไร่ชาวนาในชนบทนี้เขายากจน บางคนนี่เชื่อใหม่ว่า ยังไม่มีเงินซื้อแหเลย ผมก็
 เอาติดรถเอาไว้ เวลาไปถ่ายหนังเมื่อเจอกับพวกนี้ ผมก็ให้ไป สงสาร ไร่เรามันก็เคยลำบากมา
 ก่อน..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

ความมีน้ำใจของ ล้อต๊อก นั้นถือเป็นลักษณะนิสัยส่วนตัวของล้อต๊อกเอง แม้ว่าความมี
 น้ำใจของตนเองนั้น จะกระทบกระเทือนกับงานที่ตนเองทำอยู่ ล้อต๊อก ก็ไม่สนใจขอให้ช่วย
 เหลือคนก็แล้วกัน บางครั้งล้อต๊อก กำลังรอที่จะแสดงภาพยนตร์อยู่ที่กองถ่าย มีพวกลิเกเดินผ่าน
 มาเจอกับ ล้อต๊อก เข้า และขอร้อง ล้อต๊อกว่า ให้ไปช่วยเล่นลิเก เรียกคนให้หน่อย ล้อต๊อก ก็รีบไป
 ช่วยทันที โดยทิ้งงานภาพยนตร์ไว้เบื้องหลัง เงินค่าเล่นลิเกก็ไม่ได้ และสิ่งนี้คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า
 ล้อต๊อกนั้น เป็นคนที่มึนน้ำใจและไม่เห็นแก่เงินทอง

"...คือพี่หวง นี่แกก็ลมเพลมพัด บางทีก็ไปเล่นลิเกกับเขา ไม่รู้จะใครชวนอะไร แกก็ไป
 ขนาดจะต้องไปถ่ายหนัง แกยังไปร้องลิเกอยู่น้ำวิกเลย แกบอกว่าช่วยพวกลิเกเขา สงสาร..."
 (สัมภาษณ์ ริงส์ ทัศนพยัคฆ์, 25 มกราคม 2541)

การมีน้ำใจของ ล้อต๊อก ในลักษณะนี้ แม้ว่าการไปเล่นลิเกนั้น อาจจะมาจากความต้อง
 การอยากที่จะไปเล่นจริง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะของศิลปินที่ ชอบทำตามใจตนเอง แต่ก็แฝงไปด้วย

ความมีน้ำใจพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยากกว่าตน ล้อต็อก จึงเป็นที่นับถือของบุคคลในวงการบันเทิงมาโดยตลอด

1.4 เบ้าหลอมจากการทำงานหนัก (ช่วงวัยรุ่น)

ชีวิตในช่วงวัยรุ่นของ ล้อต็อก นั้น ค่อนข้างจะสมบุกสมบัน ทำงานมาทุกอย่างเท่าที่ความสามารถในช่วงวัยรุ่นจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยพ่อแม่ทำสวน เป็นกลาสีผูกเชือกเรือเมล์ รับจ้างขนหินที่เกาะสีชัง หนักเอาเบาสู มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ ล้อต็อก จะต้องทำงานซึ่งต้องแลกด้วยความเจ็บปวด และเจ็บตัว นั่นก็คือ การขกมวย ล้อต็อก ได้ใช้ชีวิตเป็นนักมวยอยู่ประมาณ 2-3 ปี แล้วจึงเลิก สถิติการขก ส่วนใหญ่ก็จะชนะ มีแพ้บ้าง แต่ไม่เคยถูกน็อกเลยสักครั้งเดียว

“ตอนนั้นผมขึ้นไปโคราช ญาติเขาเจ็บ โดนไฟมันช็อตให้ผมไปรับใช้ ตอนนั้นก็อายุประมาณ 17 ผมก็ไปรับใช้ตั้ง 3 เดือนแล้วล่ะครับ จนเราสามารถเปิด - ปิด เครื่องรับวิทยุเครื่องบินได้ เครื่องบินแอร์ฟรานซ์ของฝรั่งเศสนะ ที่นี้เงินก็ไม่ได้ ก็เลยต่อยมวยบ้าง ซึ่สามล้อบ้าง ก็เลยชอบกับพวกนักมวย เก๋า ๆ ด้วยกัน พวก “เทียนกำแหง” คนที่ชวนผมไปก็คือ ไล่ลอย ลอย เทียนกำแหง ชอบกันมาก ตอนหลังมีมวยที่กรุงเทพฯ ผมก็เอามวย คณะเทียนกำแหง ไปต่อยมวย ก็มี ลอย เทียนกำแหง ,ดี เทียนกำแหง , สมศักดิ์ เทียนกำแหง , วิศุ เทียนกำแหง ส่วนใหญ่ผมแข็งแรง ไม่เคยโดนน็อก ก็มีแพ้มีชนะ รายได้ก็ 10 บาท 12 บาท ต่อหนึ่งครั้ง ตอนนั้นเงินมีค่า ตอนนี้เงินไม่มีค่า ตอนนั้นของถูกเงินแพง มีบาท สองบาท ก็ซื้อรองเท้าอาซาฮีได้แล้ว ซื้อผ้าขาวม้าได้แล้ว มาแยกก็ตอนเปลี่ยนแปลงการปกครองเนี่ย ต่อมาก็เลิก ช่วยพ่อแม่ทำสวนดีกว่า ก็ขกอยู่ประมาณ 2-3 ปีได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งไปขกมวยที่งานคสังข์แล้วตกกรดยเลยเลิกเลย ไปต่อยมวยแล้วไม่มีคนดู....”

(สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สินสำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

ชีวิตอีกช่วงหนึ่งที่ ล้อต็อก บอกว่าค่อนข้างจะสมบุกสมบันและลำบากก็คือ ช่วงที่ ล้อต็อก ไปรับจ้าง ขนหินจากการระเบิดภูเขา เพื่อที่จะเอาหินนั้นมาทำทาง ช่วงนั้นกำลังหนุ่มแน่น เพิ่งจะปลดประจำการมาจากทหารเกณฑ์ กำลังวังชายังดีอยู่ เห็นประกาศรับสมัครคนงานขนหินที่เกาะสีชัง ของกองหมวดศิลา ล้อต็อก เห็นประกาศนั้นก็รู้สึกสนใจทันที เพราะนอกจากจะทำงานแล้วยังได้ไปเที่ยวเกาะอีกด้วย จึงรวบรวมสมัครพรรคพวกไปทำงานกัน

“...ก็ตอนที่ไประเบิดเขาที่เกาะสีชังนะลำบากมาก ช่วงก่อนสงครามนิดเดียว ระเบิดเขาเอาหินไปทำทางนะ อายุ 20 กว่า แล้ว ออกจากทหารครั้งแรกไประเบิดหิน ระเบิดหินอยู่เกือบปี

หน่วยระเบิดหินนี้ก็ของ หมวดศิลา มีหลวงสรพยุท เป็นหัวหน้าของหมวดศิลา เป็นก็ไม่ค่อยพอกิน แล้วก็รับจ้างฝรั่งกระโดดน้ำถ่ายรูป สมัยก่อนนี้เรือใหญ่ ๆ เข้าเกาะสี่ซัง ไม่ได้เข้ากรุงเทพหรอก นักท่องเที่ยวเยอะเลย ก็ไปกระโดดน้ำให้มันถ่ายรูป บางทีสูงจะตาย โดดกันตุม ๆ ก็อยู่กับเพื่อน ๆ ก็อยู่กับเพื่อน ๆ อยู่ที่นั่นก็จับปลากินเอง หากินกันเอง บางทีไม่มีอะไรกิน ก็กินข้าวคลุกน้ำปลา เอาพริกใส่เยอะ ๆ มันจะได้เผ็ด พอเผ็ดเราก็กินน้ำตามเข้าไปมาก ๆ เออ.. มันก็อิมได้เหมือนกัน ก็ไปรับจ้างเขาชนหิน วันละ 50 สต. เท่านั้นเอง มันลำบากนะ แต่ก็อยู่ที่ใจเรา บางคนบอกว่าอยู่ลำบากนี้ แต่ถ้าเราบอกว่าอยู่แค่นี้เราก็ตบขายใจแล้ว เราก็ตบขาย คิดหยิ่งนี้ บางคนเขามีเงินเป็นล้าน เรามีแค่นี้เราก็ออยู่ได้ บางคนกิน หมูเห็ดเปิดไก่ เขากินอิม เรากินข้าวกับปลามันก็อิมเหมือนกัน..." (สัมภาษณ์ ดวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

จากบ้านลอมชีวิตที่ยากลำบากของ ล้อต๊อก ทำให้เห็นถึงปรัชญาชีวิตว่า ความสุขและความทุกข์นั้นอยู่ที่ใจของเรา แม้ว่าชีวิตจะลำบากแค่ไหน แต่ใจเราคิดว่าเป็นสุข มันก็สามารถมีความสุขได้ตามอรรถภาพเท่าที่มีอยู่ ซึ่ง ความลำบากเหล่านี้ ก็หล่อหลอมให้ ล้อต๊อก เป็นคนที่แกร่งสู้ชีวิต ไม่ย่อท้อ บากบั่นอะไรง่าย ๆ ล้อต๊อกบอกว่า ชีวิตช่วงนี้ก็ถือว่าเป็นชีวิตที่ลำบากที่สุด แม้ว่าชีวิตหลังแต่งงานที่อยู่ในช่วงสร้างตัว จะลำบากแต่ก็ไม่มีอะไรหนักหนาไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะตัวเองนั้นผ่านความลำบากมามาก บางส่วนชีวิตของ ล้อต๊อก นั้น คล้ายกับ ชีวิตของ ชาลี แชนปปลิน ดาราตลกชื่อดังของโลก ซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือ ชาลี แชนปปลิน ความรุ่งโรจน์แห่งยุคสมัย แปลโดย เตือนตา สุวรรณจินดา ว่า กว่าที่ ชาลี จะฝ่าฟันเป็นนักแสดงตลกที่ยิ่งใหญ่ได้ ต้องลำบากแสนสาหัส อดมื้อกินมื้อ แต่ก็ยังมีอารมณ์ขันเสมอ หัวเราะได้กับทุกสถานการณ์ ทั้ง ชาลี และ ล้อต๊อก ก็ได้หยิบเอาสถานการณ์สมัยที่ตนเองลำบาก มาใช้เป็นวัตถุดิบในการแสดงเหมือนกัน แต่ส่วนที่แตกต่างกันก็คือ การเป็นศิลปินของ ชาลี นั้น มาจากสายเลือดของแม่ ซึ่งเป็นนางละคร เคยเห็นแม่แสดงละครจนเกิดความสนใจ แต่การเป็นศิลปินของ ล้อต๊อก นั้น เกิดจากใจรักและการฝึกฝนจากผ่านบ้านลอมต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

เมื่อ ล้อต๊อก พบกับปรัชญาชีวิตของตนเอง ล้อต๊อก จึงใช้ชีวิตอย่างสมถะ ไม่สะสมอะไร ไม่ยึดติดอะไร แม้ว่าปัจจุบันนี้ฐานะของล้อต๊อก ก็อยู่ในฐานะเศรษฐีคนหนึ่ง แต่ก็ไม่เคยฟุ้งเฟ้อ กินอยู่ง่าย ๆ ใช้จ่ายอย่างประหยัด แต่ก็ยังคงมีน้ำใจผู้ที่มาขอความช่วยเหลือมาโดยตลอด

2. กลุ่มบ้านลอมทางวิชาชีพ : วิชาชีพที่เป็นบ้านลอมให้กับ ล้อต๊อก มีดังนี้

2.1 จำอวด - ละครย่อย

2.2 ละครเวที

2.3 ภาพยนตร์

2.4 โทรทัศน์

2.1 จำอวด - ละครย่อย

ล้อต๊อก เริ่มแสดงตลกแบบจำอวดละครย่อย ครั้งแรกสมัยที่รับราชการทหารอยู่ที่ กองทัพอากาศ เมื่อมีงานรื่นเริงภายในกองทัพเมื่อไร ล้อต๊อก ก็จะรวบรวมสมัครพรรคพวกที่ อารมณ์ดี จัดตั้งคณะตลกขึ้นเป็นการเฉพาะกิจ แสดงตลกให้กับผู้บังคับบัญชาและพรรคพวก เพื่อน ๆ ทหารด้วยกันชม มุขที่ ล้อต๊อก ใช้แสดงส่วนใหญ่ ก็จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทหาร , การรบ ต่าง ๆ โดยที่ล้อต๊อกก็ได้ปรับเปลี่ยนมุมมอง จากเรื่องที่ดูเคร่งเครียดอย่างเรื่องการสงคราม มาทำให้ขบขัน สร้างเสียงหัวเราะให้แก่ผู้ชมได้ และเมื่อมีงานบันเทิงของทหารอากาศครั้งใด คณะของ ล้อต๊อก ก็จะถูกเรียกใช้ให้ความบันเทิงเสมอ

จากการที่ ล้อต๊อก เข้าไปรับราชการทหารอากาศนั้น ถือว่า ล้อต๊อก ได้มีเป้าหมายที่ดี บริบทสังคมในกองทัพในสมัยก่อน นอกจากจะมีการฝึกทหารเพื่อรับใช้ชาติแล้ว ภายในกองทัพ ก็ มีความบันเทิงอยู่ด้วย โดยมีวงดนตรีเป็นของกองทัพเอง แสดงให้เห็นว่า กองทัพนั้นก็สนับสนุนให้ มีการแสดงเพื่อความบันเทิงแก่เหล่าทหารเพื่อความผ่อนคลายความเครียดจากการฝึก มีนัก ดนตรีที่มีชื่อเสียงหลายคนมาจากกองทัพอากาศที่ ล้อต๊อก สังกัดอยู่ เช่น ครูสง่า อารัมภีร์ , ครูสุรพล สมบัติเจริญ เป็นต้น ล้อต๊อก ก็ได้เข้าไปอยู่ในส่วนนี้ และได้รับการฝึกฝนและหล่อหลอม ในด้านดนตรีหรือการแสดงจาก วงดนตรีหรือวงดุริยางค์ทหารอากาศด้วย

หลังจากที่ ล้อต๊อก ออกจากราชการแล้ว ล้อต๊อก ก็ได้รวบรวมสมัครพรรคพวกที่เป็นทหาร อากาศด้วยกันอีก 2-3 คน เล่นกันตามงานวัด ใช้ชื่อว่าคณะเมฆดำ

การเล่นตลกงานวัดนี้ จะเป็นการประกวดการแสดงตลก ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ตลกคณะ ต่าง ๆ สมัครเข้ามาแข่งขันกัน โดยตั้งเวทีแวนแสดงอยู่ห่างกันพอสมควร แสดงพร้อมกัน โดยใช้ ปริมาณคนดูและเสียงหัวเราะ เสียงตบมือของคนดู เป็นเกณฑ์ตัดสิน จะเริ่มแสดงตั้งแต่เวลา 20.00น. เป็นต้นไป จนถึง 24.00 น. เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนแล้ว เวทีของคณะใดมีปริมาณคนดูและ เสียงหัวเราะดังที่สุดก็จะได้ถ้วยรางวัลไป ถ้วยรางวัลของการประกวดตลกงานวัดนั้น ถือว่าเป็น ถ้วยรางวัลที่รับรองความสามารถในการแสดงตลกของคณะนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

การแสดงตลกงานวัดนั้น เป็นการแสดงที่ยากและใช้เวลาในการแสดงนาน เพราะฉะนั้นนักแสดงจะต้องมีความสามารถอย่างมาก ซึ่งถือว่าเป็นจุดที่ดี ที่การแสดงงานวัด จะเป็นบ้านหลอมให้ ล้อต๊อก ได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการแสดง เช่น ทักษะในการคิดเรื่องให้เหมาะกับเวลาที่กำหนด , ทักษะในการแสดง ฯลฯ

ลักษณะการแสดงตลกในสมัยก่อนนั้น จะเรียกว่า จำอวด - ละครข่อย ซึ่งการแสดงจำอวดมักจะแสดงควบคู่ไปกับการแสดงละครข่อย เนื่องจากการแสดงจำอวดนี้ เป็นการแสดงเพื่อเรียกน้ำย่อยคนดูหรือ เป็นการกล่าวนำเพื่อเข้าสู่เรื่อง ลักษณะการแสดงจำอวดนี้จะเริ่มด้วยการส่งแม่คู่ออกมาพูดเรื่องตลก ๆ คนเดียวก่อน คนที่จะเป็นแม่คู่ได้นั้นจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถมาก เพราะตัวแม่คู่นี้จะเป็นคนส่งมุขให้กับเพื่อน ๆ ในคณะ แต่การแสดงละครข่อยลักษณะการเล่นละครข่อย จะเป็นการเลียนแบบละครไทยสมัยก่อน เช่นละครชาตรี ละครนอก โขน ลิเก ลำตัด มาล้อเลียนทำให้ตลกขบขัน โดยเอาเนื้อเรื่องมาจากวรรณคดีไทย เล่นกันเป็นเรื่องเป็นราว ในสมัยก่อนจะเรียกว่า "เล่นเป็นชุด" ซึ่งหมายถึงการแสดงที่มีการแต่งตัวหรือแต่งชุดตามลักษณะละครที่จะแสดง

หลังจากที่ได้แสดงจำอวดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะกล่าวนำเพื่อเข้าสู่เรื่อง เช่น "ต่อไปที่ท่านจะได้พบกับการแสดงละครชาตรีเรื่องไกรทอง (หรืออาจจะเป็นการแสดงอย่างอื่นก็ได้เช่น โขน , ลิเก , ลำตัด ละครร้อง แม่กระหังชุดสากล) เหล่านักแสดงก็จะมีมีการแต่งตัวให้ตรงกับลักษณะของละครที่เล่น ถ้าเล่นเป็นลิเกก็แต่งเป็นลิเก เล่นโขนก็แต่งโขน เรื่องราวที่เล่นก็เล่นตามเรื่องเดิมที่มีอยู่แล้ว เช่นถ้าเล่นละครชาตรี ก็มักจะเล่นเรื่อง ไกรทอง , สังข์ทอง , หลวิชัย-คาวี เป็นต้น ถ้าเป็นลิเก ก็เรื่อง จันทราโคจร เล่นโขนเรื่องรามเกียรติ์ บทบาทที่ ล้อต๊อก จะได้รับนั้นก็มักจะได้รับเป็นตัวฤาษี , ตัวพ่อ แต่ตัวที่ ล้อต๊อก เล่นแล้วคนดูนิยมชมชอบมากที่สุดก็คือ บท วิมาลา ในละครชาตรีเรื่อง ไกรทอง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่สร้างชื่อให้กับลูกไทยและ ล้อต๊อก เป็นอย่างมาก นอกจากนี้ บทหรือคำพูดที่แสดงก็เป็นบทที่ครูบาอาจารย์เคยเล่นกันไว้แล้ว หรือใช้บทประพันธ์ของเรื่องนั้น ๆ มาดัดแปลงให้ตลก โดยมีการเปลี่ยนแปลงคำกลอนหรือคำพูดเสียใหม่

สำหรับการแสดงจำอวดนั้น ล้อต๊อก ได้รับการสั่งสมประสบการณ์การแสดงมาจากครั้งเมื่อ ตั้งคณะตลกสมัยเป็นทหาร โดยที่ในครั้งนั้นไม่ได้แสดงเป็นอาชีพ จะแสดงผิดหรือถูกอย่างไร คนดูก็ให้อภัยเพราะเป็นมือสมัครเล่น แต่เมื่อออกมาแสดงเป็นอาชีพแล้ว จะต้องแสดงให้ดีที่สุด การแสดงตลกนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย คนที่จะแสดงตลกได้นั้น นอกจากจะต้องมีไหวพริบปฏิภาณเป็นเยี่ยมแล้ว ยังจะต้องสามารถแก้ไขเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้ เพราะฉะนั้น

ประสบการณ์ที่ซ้ำของ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในเวลาแสดงได้ ล้อต็อก จึงตระเวนแสดงตามที่ต่าง ๆ เพื่อหาประสบการณ์เพิ่มเติม ในสมัยก่อนนั้น ผู้คนนิยมที่จะจัดงานมงคลต่าง ๆ มาก และมักจะจัดอย่างยิ่งใหญ่ เช่น งานโกนผมไฟ , งานขึ้นบ้านใหม่ , งานบวช , งานแต่งงาน เป็นต้น ซึ่ง ตลอด ก็สามารถแทรกตัวเข้าไปแสดงตามงานเหล่านี้ได้ ล้อต็อก จึงถือเอาโอกาสเหล่านี้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางด้านการแสดงได้อย่างเต็มที่

สำหรับการแสดงที่ล้อต็อกมักจะแสดงในงานต่าง ๆ ก็คือ ละครยอย ซึ่งมีลักษณะที่แสดงเป็นชุดละคร แม้ว่า ล้อต็อก จะไม่เคยผ่านการเรียนศิลปะละครไทย ในเรื่องของการออกท่าทาง การรำ การร้อง จากสถาบันการแสดงต่าง ๆ แต่ ล้อต็อก เป็นผู้ที่มีความไม่รู้จักเวลา โดยจะคอยสังเกตวิธีการแสดง การออกท่าทาง การรำ การร้องและถ้าติดขัดตรงไหน ก็ถามจากนักแสดงรุ่นพี่ เช่น สัมพันธ์ อุมากุล ซึ่ง ล้อต็อกนับถือเป็นครูบาอาจารย์ ครูสัมพันธ์ ก็จะคอยแนะนำวิธีการแสดง ตลอดให้กับ ล้อต็อก ซึ่งในบริบทนี้ ล้อต็อก ก็จะอยู่ในฐานะนักเรียน

และอีกหลายสิบปีให้หลัง ล้อต็อก ก็ได้มีโอกาสเข้ามาแสดงตลกในรูปแบบที่คล้าย ๆ กับจำรอด อีกครั้ง นั่นก็คือการแสดง "ตลกคาเฟ่" ซึ่งการแสดงตลกคาเฟ่ก็จะเป็นการแสดงที่มีผู้ที่จุดประเด็นในเรื่องต่าง ๆ หรือส่งมุขให้แก่นักแสดงคนคนอื่น ๆ ตัวตลกหรือตัวดีน หรือ ในอดีตเรียกว่า ลูกคู่ คอยเล่นมุขตลกตามที่ตัวคู่ส่งมาให้ ทั้งตัวคู่และตัวดีนจะคอยรับส่งมุขกันไปมาเพื่อให้เกิดความขำขัน ในตัวดีนนี้ยังสามารถแบ่งแยกเป็น ตัวอีसान ตัวกะเทย หรือตัวสายันห์ ได้อีกแล้วแต่เนื้อเรื่องหรือมุขที่จะพาไป คล้าย ๆ กับการแสดงจำรอดในสมัยก่อน

ก่อนที่ล้อต็อก จะกลับมาแสดง ตลกคาเฟ่ นั้นล้อต็อก ได้ผ่านงานแสดงในสาขาอื่น ๆ มากมาย ซึ่งจะได้กล่าวถึงในลำดับต่อไป ในการกลับมาครั้งนี้ ล้อต็อก ได้สั่งสมประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ให้เต็มสมอง สามารถนำเอาประสบการณ์เหล่านั้น มาแสดงตลกในคาเฟ่ได้อย่างเต็มที่ แต่ทว่า ยุคสมัยนี้ ไม่ใช่ ยุคของล้อต็อกอีกต่อไป แม้ว่าล้อต็อกยังคงแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ในการแสดง แต่ก็ไม่สามารถที่จะฝ่าฟันตลกรุ่นใหม่ ๆ มาเป็นตลกอันดับหนึ่งได้อีกต่อไป ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อล้อต็อก อายุมากขึ้น ไหวพริบปฏิภาณ , ลูกคู่ลูกขานที่เคยเจียบคมในสมัยก่อนก็ค่อย ๆ ที่ จะเลือนหายไป ตลกรุ่นใหม่อย่าง เบ็ด เชิญยิ้ม , โน้ต เชิญยิ้ม , จาตุรงค์ มกจ๊ก และตลกดังล่าสุด ก๊อตตี ผีนารัก เริ่มเข้ามาแทนที่ ล้อต็อก แต่ที่ ล้อต็อก ยังสามารถ ยืนหยัดอยู่ได้จนถึงในปัจจุบัน ก็เป็นเพราะว่า ล้อต็อก ยังคงเหลือบารมีที่สั่งสมมาตั้งแต่อดีต และการแสดงออกที่ไม่ติดยึดอยู่กับยุคสมัยและความอาวุโสของตนเอง เหมือนกับตลกในกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นในบริบทนี้ ผู้วิจัยคิดว่า ล้อต็อก จึงกลับมาเป็นบ้านลอมให้แก่ตลกกลุ่มลูกคู่หลานในวงการบ้างแล้ว คอยแนะนำวิธีการ

เล่นตลก , การใช้มุข , การใช้คำพูด ตลอดจนกาลเทศะต่าง ๆ ให้แก่ตลกรุ่นใหม่ โดยใช้ประสบการณ์อันยาวนานกว่า 60 ปีเป็นคัมภีร์

2.2 ละครเวที

หลังจากที่ ล้อต๊อก ได้แสดง จำอวด - ละครย่อย สังกัประสภารณิตามงานวัด และแสดงสลับหน้าม้ามานานพอสมควร จนมีลักษณะที่เป็นมืออาชีพพอสมควร ก็ได้รับการชักชวนจาก "เชียวก๊ก" หรือคุณบัณฑิตชูชัย องควิศิษฐ์ ผู้มีคุณูปการต่อวงการละครและวงการภาพยนตร์ เป็นผู้สร้างศาลาเฉลิมไทยให้เป็นที่แสดงละครและฉายภาพยนตร์ ก็ชักชวน ล้อต๊อก ให้มาแสดงละครเวทีด้วยกัน โดย ล้อต๊อก เล่นให้กับคณะละครวิจิตรเกษม เล่นเรื่องแรกคือเรื่อง "บู๊ตอง" โดย ล้อต๊อก ได้รับบทเป็น แม่สื่อแม่ชัก เป็นบทตลก ๆ ที่เหมาะสมกับตัวเอง

ลักษณะการแสดงของ ล้อต๊อก ก่อนข้างจะแปลกไปจากคนอื่น ๆ คือ การแสดงละครเวทีจะต้องมีบทเจรจา ว่าเรื่องราวมันเป็นไปอย่างไร และตัวละครจะต้องพูดอะไรบ้าง ซึ่งผู้จัดละครก็จะให้คนเขียนบท เขียนบทตัวละครแต่ละตัวมาอย่างละเอียด และนักแสดงแต่ละคนก็จะไปท่องบทละครที่ตัวเองจะแสดง แต่ ล้อต๊อก จะไม่ชอบท่องบท และจะไม่พูดตามที่บทเขียนเอาไว้ เนื่องจากว่า ล้อต๊อก จะรู้สึกเหมือนกับถูกจำกัดบทบาท ถูกจำกัดการแสดงด้วยบท และอาจจะไม่คุ้นเคยกับการที่ต้องพูดตามบท เพราะสมัยที่ล้อต๊อก แสดง จำอวด - ละครย่อย นั้น ล้อต๊อก ก็ไม่เคยที่จะต้องมาอ่านและจำบท

เมื่อบริบทของการแสดงเปลี่ยนแปลงไป ล้อต๊อก ก็จะใช้วิธี "พบกันครึ่งทาง" โดยยอมรับที่จะแสดงตามคนอื่น (ผู้กำกับการแสดง) บ้าง จากที่แสดงตามใจตนเอง มาตั้งแต่เล่นเวทีงานวัด แต่ก็ยังคงเอกลักษณ์ของตนเองบางส่วนเอาไว้ คือ ขอที่จะเปลี่ยนแปลงคำพูดจากบทที่มีอยู่เดิม ให้เป็นคนพูดของตัวเอง

การที่จะต้องทำอย่าง ล้อต๊อก ได้นั้น จะต้องมีการสรรหาคำและประสบการณ์ในการแสดงพอสมควร และต้องถือว่าเอาชีวิตของตนเองเป็นการเดิมพันเลยทีเดียว เพราะถ้า ล้อต๊อก ใช้วิธีการจำใคร่เรื่องที่จะแสดงแล้วไปคิดคำพูดที่จะแสดงเอง พอถึงเวลาแสดงจริง ๆ แล้วปรากฏว่าแสดงไม่ได้อย่างที่คิดเอาไว้ ชีวิตการแสดงก็คงจบลงเพียงเท่านั้น แต่ทว่า ล้อต๊อก ก็สามารถทำได้มาโดยตลอด เนื่องจากว่ามีประสบการณ์ในการแสดงสูงประกอบกับมีไหวพริบปฏิภาณเป็นเยี่ยม หลังจากแสดงละครเวทีให้คนเจ้าของละครคณะต่าง ๆ มากแล้ว ล้อต๊อก จึงอยากที่จะสร้างละครเวที

ขึ้นเองจึงได้ร่วมมือกับ สมพงษ์ พงษ์มิตร ดอกดิน กัญญามาลย์ ตั้งคณะละครของตัวเองขึ้นมา ด้วย ใช้ชื่อคณะว่า "เทพไทย" สำหรับบทบาทหน้าที่ของ ล้อต๊อก ในคณะเทพไทยนี้ ล้อต๊อกก็จะเป็นผู้ที่คิดเรื่องที่จะนำมาสร้างเป็นละคร ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นละครตลกตามที่ถนัด คอยกำกับดูแล การแสดงของนักแสดงให้เป็นไปตามเนื้อเรื่องที่เขียนเอาไว้ สำหรับพื้นฐานการเขียนโครงเรื่องนั้น ล้อต๊อก อาศัยประสบการณ์การเขียนเรื่องจากการที่เคยคลุกคลีอยู่กับนักประพันธ์ชื่อดังอย่าง เหม เวชกร , ไม้เมืองเดิม , มนต์ จรรงค์ มาเป็นระยะเวลาหนึ่ง

2.3 ภาพยนตร์

ที่จริงแล้ว ล้อต๊อก เริ่มการแสดงภาพยนตร์ครั้งแรกเมื่ออายุได้ 19 ปี โดยการชักชวนของ สัมพันธ์ อุมากุล ซึ่งเป็นครูทางการแสดงของ ล้อต๊อก ที่ ล้อต๊อก ให้ความเคารพมาก ภาพยนตร์ที่ ล้อต๊อก แสดงเป็นเรื่องแรกนั้น เป็นภาพยนตร์ตลกสั้น ที่จะฉายก่อนที่ภาพยนตร์เรื่องยาวจะฉาย คือเรื่องวันจักรยาน เป็นบทเป็นตัวประกอบเล็ก ๆ ไปได้บทคนโดนจักรยานชน แล้วก็เกิดเหตุการณ์สนุก ๆ ขึ้น และหลังจากนั้น ล้อต๊อก ก็ไม่ได้กลับเข้าไปเล่นภาพยนตร์อีก เนื่องจากว่าในช่วงนั้นยังมีภาระทางบ้าน และต้องไปรับราชการทหาร ล้อต๊อก เริ่มกลับมาสู่วงการภาพยนตร์อีกครั้งเมื่อเริ่มที่จะมีชื่อเสียงและสั่งสมประสบการณ์จากการแสดง จำอวด - ละครข่อย และละครเวที แล้ว

เมื่อล้อต๊อก เริ่มเข้ามาแสดงภาพยนตร์อย่างจริงจังหลังมีประสบการณ์มาแล้วประมาณ 10 ปี ล้อต๊อก ก็แสดงได้อย่างสมบทบาทของทุกตัวละคร ซึ่งล้อต๊อกบอกว่า การที่เราจะแสดงให้ได้สมบทบาทนั้น จะต้องทราบถึงบุคลิกลักษณะ การวางตัว ตลอดจนท่าทางของตัวละครตัวนั้น ซึ่งเราก็จะทราบได้จาก การอ่านหนังสือ ถามผู้รู้ แต่ถ้าจะให้ดีที่สุด ก็คือ จะต้องเคยเห็นของจริงมาก่อน และจดจำเอาไว้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องของมุมมอง ที่จะต้องปรับตัวอีก ล้อต๊อก จะต้องเรียนรู้ว่า ตอนไหนต้องมองกล้อง ตอนไหน ไม่ต้องมองกล้อง ตลอดจนการถ่ายซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อนำไปเปลี่ยนมุมมองในเวลาตัดต่อ ซึ่งสมัยที่แสดงละครเวที จะไม่มีบริบทแบบนี้

เป็นที่น่าสังเกตทุกว่า ยังมีกาปรับเปลี่ยนสื่อที่จะแสดง บริบทการแสดงก็จะเข้มงวดหรือมีกติกามากขึ้นเป็นลำดับ และ ล้อต๊อก ก็สามารถตอบโต้กับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปได้ เนื่องจากสั่งสมประสบการณ์จากการแสดงจากสื่อต่าง ๆ ที่ผ่านมา

ล้อต๊อก ดารา นักแสดงตลกที่มีผลงานทางภาพยนตร์มาแล้วไม่ต่ำกว่า 1000 เรื่อง เดินทางไปถ่ายทำภาพยนตร์มาแล้วทั้งในและนอกประเทศ ได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากมาย และ ล้อต๊อก ก็เป็นคนที่ช่างสังเกตและจดจำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพราะว่าสิ่งที่ตนเองพบเห็นนั้น สักวันหนึ่งอาจจะได้นำมาใช้ในการแสดงของตนก็ได้ เพราะฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่ล้อต๊อก พบเห็นก็ถือว่าเป็นประสบการณ์อันมีค่ายิ่ง ที่จะสามารถนำมาใช้ในการชีวิตการแสดงได้เป็นอย่างดี

2.4 โทรทัศน์

ล้อต๊อก เข้าร่วมวงการโทรทัศน์ครั้งแรกที่สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 สนามเป้า (ช่อง 5 ในปัจจุบัน) ประมาณปี พ.ศ. 2503 หลังจากมีประสบการณ์ทางการแสดงมาแล้วเกือบ 20 ปี โดยเข้ามารับจ้างคณะละครต่าง ๆ แสดงละครโทรทัศน์ คณะละครที่เข้ามาผลิตละครโทรทัศน์ให้กับทางช่อง 7 นี้ ก็เป็นคณะละครเวที ที่เคยแสดงกันอยู่ตามเวทีละคร หรือโรงภาพยนตร์ แต่เมื่อหลังจากที่ สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง ประเทศไทยก็เร่งปรับปรุงบ้านเมืองในด้านต่าง ๆ ภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทยที่ห้ามฉายในสมัยสงครามโลก ก็สามารถนำกลับเข้ามาฉายได้ใหม่ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยก็เริ่มที่จะฟื้นตัวอีกครั้ง ทำให้ศิลปะละครเวทีเริ่มที่จะชบเซา เนื่องจากคนนิยมดูน้อยลง หันไปชมภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์จากต่างประเทศ โดยเฉพาะภาพยนตร์จากตะวันตกมากขึ้น ประกอบกับประเทศไทยได้นำนวัตกรรมทางด้านการสื่อสารสมัยใหม่มาจากต่างประเทศ นั่นก็คือ โทรทัศน์ นวัตกรรมใหม่นี้สร้างความตื่นเต้นให้กับประชาชนคนไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากสามารถรับข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิงได้ที่บ้าน โดยไม่ต้องออกไปหาความบันเทิงนอกบ้านเหมือนอย่างแต่ก่อน เพียงแต่ต้องซื้อเครื่องรับโทรทัศน์มาใช้เท่านั้นเอง ทำให้ความบันเทิงอย่างละครเวทีค่อย ๆ เสื่อมลงและหายไปในที่สุด

ในช่วงที่ ล้อต๊อก เข้าร่วมวงการโทรทัศน์ใหม่ ๆ นี้ ล้อต๊อก ก็อายุประมาณ 46 ปี แล้ว สังคมประสบการณ์ในการแสดงมามากมาย แม้ว่าจะเข้ามาสู่ "สื่อ" ตัวใหม่ ล้อต๊อก ก็ไม่ได้มีความรู้สึกตื่นเต้นอะไร ยิ่งเคยแสดงอย่างไร ก็ยังแสดงอยู่อย่างนั้น

"...ตอนที่แสดงโทรทัศน์ใหม่ ๆ นั้น เล่นที่ช่อง 5 สมัยก่อนเขาเรียกว่าช่อง 7 ขาว-ดำ มันก็แปลก ๆ ไปนิดหน่อย คือมาแสดงอยู่ในห้องส่ง แต่ผมเคยเล่นยังไง ผมก็เล่นไปอย่างนั้น เพราะเข้าไปแรก ๆ ก็เป็นบทตัวตลก อะไรอย่างนี้ ไม่ได้เป็นตัวเด่นอะไร ต้องสมจิตร เขาถึงได้เล่นเป็นตัวเด่น..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 กุมภาพันธ์ 2541)

ในช่วงระหว่างที่ ล้อต็อก แสดงละครโทรทัศน์นี้ ก็ยังคงแสดงภาพยนตร์อยู่อย่างต่อเนื่อง หลังจากประสบประสพการณ์ในการแสดง และ วัธีการผลิตรายการโทรทัศน์มาพอสมควร ล้อต็อก ก็ได้รับการชักชวนจาก พ.ท.ชายชาญ เทียนประภาส อดีตผู้อำนวยการสถานีโทรทัศน์สี กองทัพบก ช่อง7 หมอชิต ให้ล้อต็อก เป็นผู้ผลิตรายการตลกสั้น ๆ ขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นรายการเบา ๆ ตลก ๆ เพื่อส่งคนดูนอนหลับด้วยความสบายใจ ล้อต็อกจึงผลิตรายการขายหัวเราะขึ้นมา เมื่อประมาณปี พ.ศ.2514 และรายการขายหัวเราะนี้ เป็นรายการที่ประชาชนคนดูชอบมาก ออกอากาศได้นานถึง 9 ปี คือไปสิ้นสุดลงประมาณปี พ.ศ.2523 เนื่องจาก พ.อ.ชายชาญ เทียนประภาส เสียชีวิต ภายในช่อง7 ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง รายการนี้ก็จึงถูกล้มเลิกไปด้วย

การทำรายการขายหัวเราะนี้ ล้อต็อก ต้องทำหน้าที่หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น คนคิดโครงเรื่อง , การกำกับการแสดง , การกำหนดตัวละคร (แม้ว่าสิ่งที่กล่าวมานี้ ทุก ๆ คนในทีมขายหัวเราะ จะช่วย ๆ กันทำด้วย แต่ก็ยกเครดิตให้กับ ล้อต็อก ในฐานะที่เป็น หัวหน้าทีม) การที่ ล้อต็อก สามารถผลิตรายการขายหัวเราะให้ได้ยืนยาวนานถึง 9 ปีนั้น แสดงให้เห็นว่า รายการขายหัวเราะนั้น เป็นที่นิยมของประชาชนอย่างมาก สามารถชมและหัวเราะได้ทุกชนชั้น ด้วยเหตุนี้ ล้อต็อก จึงได้ใช้ประสพการณ์อันยาวนานกว่า 60 ปี มาสร้างสรรครายการอย่างเต็มความสามารถ และในช่วงนี้ (พ.ศ.2500 - 2520 โดยประมาณ) ก็ถือว่าเป็นยุคทองของล้อต็อก อย่างแท้จริง ไม่มีใครในประเทศไทยไม่รู้จัก ล้อต็อก ไม่ว่าจะเป็นลูกเล็ก เด็กแดง หรือผู้ใหญ่ คนแก่ แม้ว่าจะไม่มีโทรทัศน์ ภาพยนตร์ของล้อต็อก ที่มากกว่า 1000 เรื่องที่แสดงเอาไว้ ก็ได้ถูกนำไปออกฉายตามงานวัดต่าง ๆ ในชนบท ราชอาณาจักรที่เข้าไปในหมู่บ้านเล็ก ๆ ก็นำภาพยนตร์ไปฉายเป็นการเรียกลูกค้า ก็มักจะมี ล้อต็อก แสดงอยู่ด้วยเสมอ แต่พอมีสื่อใหม่ที่เรียกว่า โทรทัศน์ ซึ่งมีคุณสมบัติสามารถแพร่กระจายไปได้ไกล ด้วยเหตุนี้ ล้อต็อก จึงเป็นที่รู้จักและที่ชื่นชอบของประชาชน

“...รายการขายหัวเราะนี้ผมทำอยู่นานนะ เกือบสิบปี ต้องใช้วัตถุดิบเยอะมาก แต่บางทีมันก็ไม่ใช้วัตถุดิบของผมทั้งหมดหรอก มันก็ช่วย ๆ กันด้วย ต้องเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเคยเห็นมาเล่นให้หมด คนชอบมาก...” (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์คำรวย, 20 กุมภาพันธ์ 2541)

สรุป : ล้อต็อกถูกหล่อหลอมจากบ้านลอมทางวิชาชีพมามากมาย เริ่มตั้งแต่ การแสดงตลกเมื่อครั้งยังเป็นทหาร ออกจากราชการก็มาเล่นตลกจำอาวดละครย่อย , ละครเวที , ภาพยนตร์ จนมาถึงโทรทัศน์ เป็นที่น่าสังเกตว่า ล้อต็อก ก่อนข้างจะมีจังหวะที่ดีในการปรับเปลี่ยนสื่อ ปรับไปตามลำดับขั้น ไม่มีการก้าวกระโดด เพราะในแต่ละสื่อที่ ล้อต็อก เข้าไปแสดง จะมิกติกาที่ค่อย ๆ

เข้มงวดขึ้น จึงทำให้ ล้อต๊อก ปรับตัวได้ไม่ยากนัก และผลจากบริบทที่ค่อย ๆ เข้มงวดขึ้นนี้เอง ทำให้ ล้อต๊อก เป็นศิลปินที่สามารถแสดงได้ทุกสื่อ

ทุกวันนี้ ล้อต๊อกอายุกว่า 84 ปีแล้ว ก็ยังทำหน้าที่ “ศิลปิน” อยู่เสมอ และยังคงเป็นร่วมพิธีให้กับดารา นักแสดงตลกหุ่นลูกหุ่นหลานตลอดมา พร้อมกับยังคงถ่ายทอดประสบการณ์ที่มีค่ายิ่งให้แก่ลูกหลาน ได้นำไปปฏิบัติทุกครั้ง จากนาย สวท ทรัพย์สำรวย จนมาถึง ล้อต๊อก กว่าจะมาถึงยังจุดนี้ได้ ล้อต๊อก ก็ถูกหล่อหลอม จากบ้านหลอมทั้งทางด้าน บริบทสังคม ที่ ล้อต๊อก ได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัส ตลอดจน บ้านหลอม ของสถาบันสื่อการแสดงต่าง ๆ ที่ล้อต๊อกได้มีโอกาสทำงานด้วย ปัจจุบันนี้ ล้อต๊อกกลายเป็น บ้านหลอม ขนาดยักษ์ ให้กับลูกหลานในวงการแสดงทุกคน ที่มีโอกาสได้เข้าไปสัมผัสกับ ศิลปินระดับบรมครู และ ศิลปินแห่งชาติสาขาการแสดงตลก คนแรก ของประเทศไทย สวท ทรัพย์สำรวย (ล้อต๊อก)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย